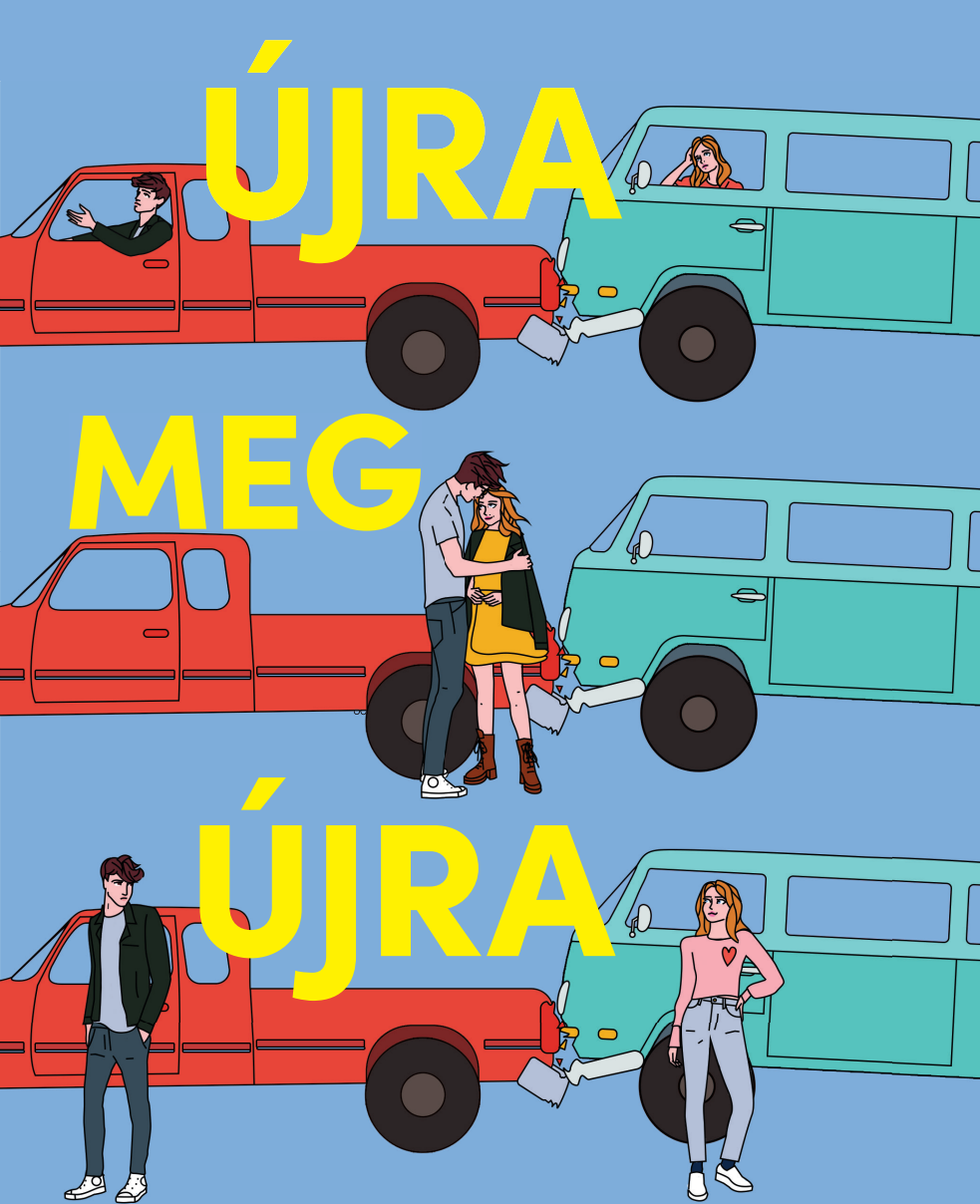

BÓNUSZEPILÓGUS 2.

LYNN PAINTER

ÚJRA MEG ÚJRA

Bónuszepilógus 2.

LYNN PAINTER

ÚJRA MEG ÚJRA

Bónuszepilógus 2.

Kossuth Kiadó

Kossuth Kiadó

© Lynn Painter

Hungarian translation © Nimila Ágnes

KIMARADT JELENET – A KNN VÉGE

TRAGIKUS KÍSÉRLET A TAPASZTALATSZERZÉSRE ☺

Egy pillanatra elvesztettem a fejem, hirtelen semmi másra nem tudtam figyelni. Ahogy éreztem a borostáját a bőrömön, ahogy ujjával a hátamat simogatta, és ahogy szakadozva vette a levegőt, miközben majdnem felfalta a számat – *ó, te jó ég!* –, nagyon úgy fest, hogy Nick Stark találta fel a csókolózást.

De aztán megszólalt egy halk, figyelmeztető hang a fejemben, hogy ez most más. Hogy ő nem Josh. Nem olyan érzés volt, nem olyan illata volt, és ettől összeszorult a torkom. Josh valószínűleg ebben a pillanatban éppen Macyvel csókolózott valahol. Zavartan és dühösen húzódtam hátra, a szemem hirtelen vizketni kezdett, és megfájdult a torkom.

Nick állkapcsa megfeszült, majd ellazult, ahogy az arcomat fürkészte.

Bólintottam – mit is mondhattam volna?

– Csak hogy tudd, ha újra meg akarod próbálni – mondta csendes, de incselkedő hangon –, leszek az ördögűző Josh ellen, számíthatsz rám.

Ezen akaratom ellenére elmosolyodtam, mert tényleg nagyon kedveltem Nicket.

A fülem mögé tűrtem a hajam.

– Olyan jó barát vagy – hízelegtem.

– *Legjobb* barát, emlékszel?

– Ó, igen, így van. – Elvigyorodtam, ő pedig hátrébb lépett. Csak egy apró lépés volt hátrafelé, de abban a pillanatban már hiányzott is. Valószínűleg csak azért, mert sebezhetőnek éreztem magam az egész Josh-ügy után, és jobban vágytam Nick közelségére.

Istenem, micsoda egy káoszkirálynő vagyok!

Finoman kiterelt az utcára. Csalódott voltam, hogy csak úgy visszamegyünk a kocsijához, mint két átlagos balek. Úgy látszik, azzal, hogy ilyen bénán reagáltam a csókjára, buktam, hogy a hátára kapjon, és ezt elmondhatatlanul sajnáltam.

Amikor a kocsihoz értünk, kinyitotta az ajtót, majd az autót megkerülve beült a volán mögé.

– Egyébként bocsánat – jegyeztem meg, miközben becsatoltam a biztonsági övem.

Ő is becsatolta a sajátját, és beindította a motort.

– A KNN-en nincs helye a bocsánatkérésnek. Különben is, ez egy jó kis visszajelzés az egómnak. Egy csaj, aki az exe

után sír, amikor megcsókolom – segít, hogy ne szálljak el magamtól.

Ezen nagyon nevettem, mire ő is felröhögött. Amikor üvöltve megszólalt a *Foo Fighters* abban az ütött-kopott autóban, és elindultunk a belvárosból, úgy vigyorgtam, mintha én lennék a legnagyobb rajongójuk a világon.

– Atyaég, imádom Weenie Beanie-t.

Úgy éreztem, ez a tökéletes főcímmzene a KNN végéhez, ahogy az elektromos gitárok vinnyognak az autó utasterében, Dave Grohl pedig torkaszakadtából üvölt. Nick nagyon gyorsan hajtott, de semmiben sem hasonlított ahhoz a mutatványhoz, amikor én száguldottam a suliba a Porschéval. Az ülésnek támasztottam a fejem, lehunytam a szemem, és mosolyogva elevenítettem fel az összes örülséget, amit aznap csináltam.

Megkértem, hogy tegyen ki a nagymamámnál – mert nem akartam elrontani a KNN-t apám texasi baromságai-
val –, de ahogy Nick beállt a felhajtójára, rájöttem, hogy még nem végeztem vele.

Képtelen voltam.

Hülyeség volt, hogy a Josh miatt érzett szomorúságom egy „minden mindegy” csók útjába állt azzal a fiúval, aki ebben a pillanatban mindenki másnál vonzóbbnak tűnt.

Azt tehettem, amit akartam – kipróbálhattam, amit akartam –, és másnap senki sem tud róla, még ő sem. Örülség lenne elszalasztani egy ilyen lehetőséget, nem?

Nagyon tapasztalt fickónak tűnt – *szexszakértőnek!* –, én pedig, hát, nem voltam az.

Olyan, mintha leckéket vennék. Nem lehet, hogy *mindent* kipróbálok, hiszen holnap úgyis előlről kezdődik minden...? Rápillantottam, amikor bekanyarodott. Elég bátor vagyok ahhoz, hogy tapasztalatszerzésre használjam őt?

Bátorság, Em.

Még mindig szűz voltam, de ennek semmilyen különösebb oka nem volt. Josh volt az első „igazi” kapcsolatomban a középiskolai hülyeségeken kívül, így egészen mostanáig nem volt rá lehetőségem. De Josh-sal gyorsabban jutottunk el nulláról százra, mint az ő hülye autója.

Mindig többet akart, és úgy viselkedett, mintha gyerekes lenne, hogy én meg nem akarom elsietni. Azt mondta, „aranyos”, hogy lassan akarok haladni. Most, miután rájöttem, hogy egy hazug pöcsfej, már inkább örültem, hogy nem szexeltem vele.

De.

Amikor együtt voltunk, féltem. Féltem, hogy valamit rosszul csinálok, hogy nem vagyok jó, hogy nem tudom az összes titkos dolgot, amit azok tudnak, akik már túl vannak rajta. Látomásaim voltak arról, ahogy a barátaim kinevetnek, miközben elmesélem nekik, milyen béna vagyok. Rox azt mondta, ez hülyeség, Chris pedig azt javasolta, hogy olvassak *Cosmopolitan*-t vagy *Men's Health*-t.

De most itt volt életem nagy pillanata. Tényleg *szexelhetek*, még hozzá olyasvalakivel, aki valószínűleg már sok ta-

pasztalatot gyűjtött. Ha úgy szexel, ahogy csókol, akkor megüti a pornósztórszintet. Csinálhatnám tudományos alapon – mint egy tudásra szomjazó tanítvány. Megtanulhatnék minden apró részletet, ami szexistennővé tesz, és Nick soha nem fog rá emlékezni.

De akár a legnagyobb pancser is lehetek az ágyban, arról sem fog értesülni soha senki.

Nick leállította az autót, és az ülés háttámlájára tette a kezét. Mielőtt még felfogtam volna, mit csinál a testem, már meg is történt. *Bátorság, Em.* Közelebb csúsztam hozzá, áthelyeztem a testsúlyomat, majd egy gyors mozdulattal megfordultam, átvetettem a lábam, és máris az ölében voltam.

Pont szemben vele.

Megmozdult az ádámcsutkája, ahogy nyelt egyet, de nem szólt egy szót sem. Meg se moccant. Rám nézett, szinte szuggerált, a szívem hevesen dobogott, amikor az erős mellkasára tettem a tenyeremet, a számmal pedig száját kerestem.

Úgy ült ott, mozdulatlanul, akár egy szobor, miközben az ajkam az övéhez simult. Nem *ilyen* reakcióra számítottam, ezért finoman beleharaptam az ajkába.

– Azt hittem, ezt már kipróbáltuk. – Alig mozgott a szája, amikor ezt mondta, de a kezét, ami eddig az ülés háttámláján volt, most a derekam fölé csúsztatta. Éreztem az ujjbegyeit a pulóveremen keresztül, és ahol csak hozzám ért, mindenhol forróság öntött el.

– Ugyan. – Suttogtam, még mindig a szájánál. – Az csak főpróba volt.

– Akkor ez a show? – Még mindig nem mozdult, de éreztem a szívét a kezem alatt, és a légzése kissé bizonytalan volt, akárcsak az enyém.

– Igen. Mindent bele, Nick Stark.

Még közelebb hajoltam hozzá, de átvette az irányítást. Mintha csak a parancsra várt volna, és most, hogy megkapta, mindent beleadott. Kinyitotta a száját, én pedig elfordítottam a fejem, és vadul csókolózni kezdtünk, miközben elengedte a kormányt, és az arcomra tette a kezét.

Az ujjai megfeszültek a hátamon.

Hogy mit csinál a nyelvével és a szájával vagy a fogával, arról fogalmam sem volt. Nem tudnám felmondani a leckét, mert a Nickkel való hancúrozás teljesen magával sodort. Ahogy mozdult a szája, úgy követtem én, kétségbeesetten, hogy minden éhes mozdulatot utánozzak. Nem azért, hogy tanuljak, hanem mert annyira vágytam rá én is.

Lélegzetünk hangos volt a teherautó vezetőfülkéjében, csókjaink szinte erőszakosak. Nem tudtam a részletekre figyelni, amikor magával ragadott ez a vad élmény. Olyan volt, mintha egy jó ételt ennék, és minden egyes hozzávalót külön-külön próbálnék megízlelni.

Lehetetlen.

Éreztem a szappanillatát, hallottam nehézkes légzését, és éreztem, milyen puha a szája, és hogy a pulóverem széléhez érve megremeg a keze.

Mély levegőt vettem, behúztam a hasam, és a kezére tettem a kezem, majd felfelé csúsztottam, hogy a melltartóm

széléhez érjen. Ebben a pillanatban mertem csak kinyitni a szemem, és láttam, hogy kíváncsian figyel engem.

– Mi az? – kérdeztem elakadt lélegzettel, de nem vettem le a számat a szájáról.

Beleharapott az alsó ajkamba, aztán az ujjbegyeit végigfuttatta a csipkés szegélyen.

– Ma egyik meglepetés ér a másik után.

Beleszédültem, ahogy kezével finoman, fel-le simogatta a bőrömet, a szemhéjam elnehezült. Valahogy sikerült ki-nyögnöm:

– KNN van, emlékszel?

Újra csókolózni kezdtünk, de a keze nem mozdult tovább. Csak... megállt, és visszatért az arcomhoz. Ez – *húha* – olyan szép, hogy nem akart nyomulni, nem? Mégiscsak a nagyim háza előtt parkoltunk – valószínűleg nem tudta, hogy szexelni akarok. Tudtam, hogy az autós szex nem valami hétköznapi dolog, de biztosan örömmel fogadta volna, ugye? Végül is férfi, és amennyire én tudtam, a pasik soha nem ugranának el egy ilyen lehetőség elől. Szóval, hogy kellett volna tudtára adnom anélkül, hogy azt suddogán a fülebe, „csináld”, mint valami felhúzott csaj egy pornófilmből?

Szinte égett az arcom, ahogy tovább csókolóztunk, de már nem igazán koncentráltam a csókra, mert a következő lépésemet terveztem. Talán le kéne vennem a felsőmet. Meglepő húzásnak tűnt, de hát az egész helyzet meglepő volt.

Egy percre sem hagytam abba a csókolózást – nem engedtem el Mr. Finom száját –, de mindkét kezemmel megragad-

tam a pulcsim alját, és keresztbe tettem a csuklómat. *Gyerünk, gyerünk, gyerünk – ne légy beszari, Em.* Erősen megfogtam a pulóver alsó szegélyét, miközben ő a fogával még mindig úgy játszott az ajkammal, hogy legszívesebben felfaltam volna. Uramisten, ez a fiú csodálatosan csókol!

GYERÜNK!

1-2-3! Felemeltem a pulcsi alját, és épp csak annyi időre vettem le a számat Nick szájáról, hogy áthúzzam a fejemen a felsőmet. Gondolatban egyetlen lágy és szép mozdulatnak éreztem, de azon a kicsi helyen, Nick és a kormánykerék között, inkább kényelmetlen volt, kapkodó, és rángatózásszerű. Le nem vette volna rólam a szemét: nézte, ahogy a fejem beszorult a pulóver nyakrészénél. Úgy figyelt, mint aki nem egészen biztos benne, mit művelek, és amikor az arcom átbukkant a nyíláson, és készültem szexistennőként megrázni a hajam, a könyökömmel megütöttem az arcát.

De nagyon.

Annyira, hogy az ütéstől a tarkója a fejtámlának csapódott.

– *A francba!* – Nick az orrához kapott, pont akkor, amikor a pólóm a padlóra esett valahol a teherautó sötét vezetőfülkéjében. Láttam, hogy a szeme azonnal könnybe lábad.

– Ó, istenem, annyira sajnálom. – Megpróbáltam egy kicsit hátrébb húzódni, hogy helyet adjak neki, de ekkor meg a kormánykerékre dőltem, és megnyomtam a dudát.
– *A francba!*

Keresztbe fontam a karomat a mellkasom előtt, mert konkrétan felső nélkül ültem az ölében. A szexi ötletem hirtelen röhejesnek tűnt, és szerintem még soha nem éreztem magam olyan kínosan, mint abban a pillanatban, amikor láttam, hogy potyognak a könnyei, én pedig a B kosaras melltartóban szerencsétlenkedek előtte.

Megpróbálta levenni a kezét az arcáról, de vér folyt az orrából. Nagyon sok vér.

Ömlött a vér az orrából.

– Atyaúristen! – Lekászálódtam az öléből, közben persze megint sikerült megnyomni a dudát, és megpróbáltam úgy mozogni, hogy ne üsse meg még egyszer, és ne tegyek benne még nagyobb kárt. Lenyúltam, megragadtam a pulóveremet, összegyűrtem, majd felültem. – Tessék – mondtam, és az orrához nyomtam, hogy elállítsam a vérzést.

Összeszorított fogai között csak annyit morgott, hogy „bazz meg”, és összerezsent, amikor ügyetlen mozdulatokkal elsősegélyben részesítettem.

– Köszí – nyögte végül, megragadta a kasmírpulóvert, és az orrához szorította. Rám nézett, ingerültség villant a szemében, én pedig még sosem éreztem magam ilyen hülyének, ahogy ott ültem a bőrnadrágomban, a melltartóm előtt keresztbe font karral.

– Jézusom. Tessék – mondta.

Kibújt a flanelingéből, de csak az egyik kezét használta a művelethez, mert a másikkal a pulcsimat szorította az orrához. Minden apró zaj fülsiketítőnek tetszett az autó hideg

fülkéjében: ahogy a teste az üléshez súrlódott, ahogy a gombokkal küszködött, és ahogy mindketten nehézkesen lélegeztünk.

Úristen, de szörnyű volt!

A testem tele volt rózsaszínes és vöröses foltokkal, amikor rám adta az ingét, én pedig belebújtam, *amilyen gyorsan csak tudtam*. Jó volt érezni magamon a testmeleg flanelanyagot, begomboltam az államig, és ő közben végig engem nézett – immár egy szál fehér pólóban.

– Még mindig vérzik...? – kérdeztem.

– Igen – vágott a szavamba, majd nagy levegőt vett az orrán keresztül, és úgy szorította össze az állkapcsát, mintha fájna neki. – Mégis mi a franc jutott eszedbe, hogy levetted a pólódat a nagymamád háza előtt?

Pislogtam, és azon tűnődtem, vajon mennyire vörös az arcom, mert körülbelül úgy éreztem magam, mint egy júliusi kánikulai napon.

– Azt hittem, segíték neked, hogy... – nyögtem halkan.

– Hogy? Hogy letartóztassanak közszeméremsértésért?

– Volnál szíves lehiggadni? – Kicsit meglepődtem a saját szavaimon, de a megalázottság beszélt belőlem. Hálásnak kellett volna lennie, hogy lekaptam a ruháimat, nem pedig ingerültnek. – Csak azt hittem, hogy *afelé* tartunk, oké?

Ha lehet, *még* nagyobb értetlenség ült ki az arcára.

– Te komolyan azt hitted, hogy szexelek veled az autóban, a nagymamád háza előtt? Jézusom!

– Hát, sajnálom. – Felkaptam a táskámat a padlóról, kinyitottam az ajtót, de lélekben már haldokoltam. – Nagyon sajnálom, hogy szexelni akartam veled, oké?

Egészen magasra húzta a szemöldökét.

– Te komolyan *azt* akartad?

De szép, hogy kétségei vannak.

– Nem, csak gondoltam, itt a remek alkalom egy melltartó-villantásra.

Az agyam ezt a pillanatot választotta, hogy emlékeztessen a KNN-re, valahogy úgy, mint amikor a tudatalattink emlékeztet az éjszakai álom közepén, hogy álmodunk. Ez volt az én KNN-em, és semmi nem számított – ó, hála az égnek, egy pillanatra majdnem kiment a fejemből.

Még mindig dühös voltam a viselkedése miatt, de a KNN tudatában könnyedén vállat vontam, és csak annyit mondtam:

– Olyannak tűnsz, aki biztosan jó a szexben, és nagyon szerettem volna ma este elveszíteni a szüzességemet a kocsidban. Azért köszí minden mást.

Döbbenten nézett, mintha ezzel minden, a nap során mutatott korábbi őrültségemre rátettem volna még néhány lapáttal. Még csak meg se kellett játszanom, hogy mosolygok, amikor becsaptam a kocsí ajtaját.

Felkocogtam a lépcsőn, és bementem a nagymamám házába.